

Nagyhét

Virágvasárnap, B évben

Mk 11,1-10 (vagy Jn 12,1-12) ■ Iz 50,4-7 ■ Fil 2,6-11 ■ Mk 14,1-15,47

„Sokan az útra teregették köntösüket, mások meg a lombos faágakat, amelyeket a réten vágtak. Akik előtte jártak, és akik kísérték, így kiáltottak: Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön!”

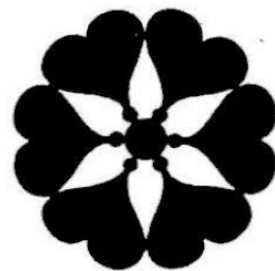
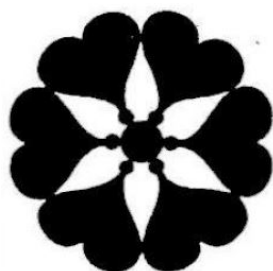
Sokan, de nem mindnyájan. A város éli tovább a maga megszokott életét. Érzéketlen az Isten érkezésére, nem áll meg, nem figyel, nem csodálkozik. Így van ez azóta, hogy a bűnbeesett Ádám fiai fölépítették első városukat, s így is lesz mindaddig, amíg az utolsó város is össze nem dől az utolsó napon.

Jeruzsálem lakóinak összességéhez képest ez a *sokan* nevetségesen kevés, mégis ez a kisdudnyáj felelős az egész város üdvösségéért. Körmeneteinknek, melyeken énekszóval kísérjük végig az oltáriszentségben jelen lévő Urat a város utcáin, súlyos teológiai mondanivalójuk van, mert szembesítik a csip-csup ügyekben nyüzsgő vagy éppen közömbösen bámészkodó várost Krisztussal. Létezhet-e élesebb kontraszt a test kívánságától és a szemek kívánságától uralt vásári bazárok és a Legszentebbet kísérők ünnepi vonulása közöttinél?

De ennél több is történik. A körmenet a várost a teremtő isteni jelenlét erőterébe emeli, azaz visszahelyezi eredeti összefüggésébe, ahonnan kiszakadt. A körmenet azt is kifejezi, hogy Istentől jöttünk, vele járjuk életünk útját, s hozzá is térünk vissza.

Kétes értékű az a fajta rajongás, mely egy egész várost magával ragad, még ha látszólag őszintén Jézus Krisztusért lelkesednek is. A háttérben mindig olyan önző, politikai vagy gazdasági érdekek és elvárások húzódnak meg, melyeknek Jézus nem tud és nem is akar megfelelni. A rajongók hada így rövidesen megcsappan – mint mikor az élet kenyerének mondta magát, s ezért sokan megütközve a kemény beszéden elpártoltak tőle –, és győz a tömegvonzás törvénye: a virágvasárnapi ünneplőket a város beszippantja, elnyeli. Sok száz, melyből a mai napon „Hozsanna” hangzik, pár nap múlva már „Feszítsd meg!”-et kiált.

Jézus azonban az egész városért és az egész népért följánlotta halálát, nem csak a hűségeseinkért. Mindenkinek megszerezte a belépés lehetőségét abba a városba, amely felé mi is zarándokolunk: a mennyei Jeruzsálembe. Annak a városnak lakói közül nem sokan vagy kevesen, hanem kivétel nélkül mindenki hódol az Úr előtt, és mond neki „ékes éneket” – örökkön-örökké.

2018-03-25

Virágvasárnap - ünnepi mise

Kezdőének:

Hat nappal Húsvét ünnepe előtt fölment Jézus Jeruzsálembe. Kivonultak eléje a gyermekek, kezükben pálmaágakkal. És kiáltották hangos szóval: Hozsanna a magasságban! Áldott vagy, aki nagy irgalommal hozzánk jöttél.

Könyörgés:

Mindenható, örök Isten, Üdvözítőnk példát adott nekünk az alázatosságra, amikor szent akaratodból emberi testet öltött és vállalta a kereszthalált. Segíts jóságosan, hogy kinszenvedésének tanítását megértsük, és társai lehessünk feltámadásában. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké.

OLVASMÁNY Izajás próféta könyvéből

Izajás így jövendölt a Megváltóról: Ezt mondja az Úr Szolgája: „Isten, az Úr tanította nyelvemet, hogy az igével támasza lehessenek a megfáradtagnak. Reggelenként ő teszi figyelmessé fülemet, hogy rá hallgassak, mint a tanítványok. Isten, az Úr nyitotta meg fülemet. S én nem álltam ellen és nem hátráltam meg. Hátamat odaadtam azoknak, akik vertek, arcomat meg azoknak, akik tépáztak. Nem rejtettem el arcomat azok elől, akik gyaláztak és leköpdöstek. Isten, az Úr megsegít, ezért nem vallok szégyent. Arcomat megkeményítem, mint a kőszikla, s tudom, hogy nem kell szégyenkezniem.”

Ez az Isten igéje.

Iz 50,4-7

VÁLASZOS ZSOLTÁR

Válasz: **Istenem, Istenem, * miért hagytál el engem?** 2. tónus.

Előénekes: Aki csak rám néz, mind kinevet, * elhúzza száját, fejét csóválja.

Az Úrban remélt, hát mentse meg, * ha szereti őt, szabadítsa meg.

Hívek: **Istenem, Istenem, * miért hagytál el engem?**

E: Kutyák falkája vett körül, * gonosztevők serege szorongat engem.

Átlyuggatták kezemet és lábamat, * megszámlálhatom minden csontomat.

H: **Istenem, Istenem, * miért hagytál el engem?**

E: Elosztják maguk közt ruhámat, * és köntösömre sorsot vetnek.

Te azonban, Uram, ne maradj távol, * erősségem siess és segíts.

H: **Istenem, Istenem, * miért hagytál el engem?**

E: Hirdetni fogom nevedet testvéreim előtt, * a gyülekezetben dicsőítelk téged.

Ti, akik félitek az Urat, áldjátok, † magasztaljátok őt, Jákob fiai, * Izrael minden gyermeke felseje őt.

H: **Istenem, Istenem, * miért hagytál el engem?**

Zsolt 21,8-9.17-18a.19-20.23-24

SZENTLECKE Szent Pál apostolnak a filippiekhez írt leveléből

Testvéreim! Krisztus Jézus, mint Isten, az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez feltétlenül ragaszkodnia kell, hanem szolgálai alakot öltött, kiüresítette önmagát, és hasonló lett az emberekhez. Megalázta önmagát, és engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig.

Ezért Isten felmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, amely fölötte van minden névnek, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön, és az alvilágban, és minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr.

Ez az Isten igéje.

Fil 2,6-11

EVANGÉLIUM ELŐTTI VERS

Krisztus engedelmes lett értünk mindhalálig, * mégpedig a kereszthalálig.

Ezért Isten felmagasztalta, † és olyan nevet adott neki, * amely fölötte áll minden névnek.

Fil 2,8-9 – 7b. tónus.

† A MI URUNK JÉZUS KRISZTUS KÍNSZENVEDÉSE

Szent Márk szerint

Két nappal a húsvét és a kovásztalan kenyerek ünnepe előtt a főpapok és írástudók arról tanácskoztak, hogyan foghatnák el Jézust csellel, hogy azután megöljék. Így szóltak: „Ne az ünnepen, nehogy zavargás támadjon a nép között!”

Amikor Jézust Betániában a leprás Simon házában vendégül látták, odalépett hozzá egy asszony. Alabástrom edényben valódi és igen drága nárdusolajat hozott. Széttörte az alabástrom edényt, és (az olajat Jézus) fejére öntötte. Egyesek bosszankodtak magukban: „Miért kell a kenetet így pazarolni? Hiszen több mint háromszáz dénárért el lehetett volna adni, és szétosztani a szegények között.” És megharagudtak az asszonyra. Jézus azonban ezt mondta: „Hagyjátok őt! Miért bántjátok, hiszen jót tett velem! Szegények mindig lesznek veletek, és amikor csak akarjátok, jót tehetnek velük. Én azonban nem leszek mindig veletek. Ő megtette azt, ami tőle telt: Előre megkenete testemet a temetésre. Bizony mondom nektek, bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, ezt is hirdetni fogják az ő emlékezetére.”

Iskarióti Júdás, egy a tizenkettő közül, elment a főpapokhoz, hogy elárulja nekik Jézust. Amikor azok meghallották, megörültek, és megígérték, hogy pénzt adnak neki. Ő tehát kereste a kedvező alkalmat, hogy elárulhassa.

A kovásztalan kenyerek ünnepének első napján, amikor a húsvéti bárányt feláldozzák, tanítványai megkérdezték (Jézust): „Mit akarsz, hová menjünk, hogy elkészítsük számodra a húsvéti vacsorát?” Erre elküldte két tanítványát ezekkel a szavakkal: „Menjete a városba. Találkoztatok ott egy emberrel, aki vizeskorsót visz. Kövessétek őt, aztán ahová bemegy, ott mondjátok meg a házigazdának: »A Mester kérdezi, hogy hol van az a szállás, ahol a húsvéti vacsorát tanítványaimmal elfogyaszthatom?« Ő mutat majd nektek egy étkezésre berendezett, tágas, emeleti termet. Ott készítsétek el nekünk.” A tanítványok elmentek, és a városba érve mindent úgy találtak, ahogy megmondta; és elkészítették a húsvéti vacsorát.

Amikor beesteledett, odament a tizenkettővel. Miközben letelepedtek és ettek, Jézus ezt mondta: „Bizony mondom nektek, egy közületek, aki velem eszik, elárul engem.” Azok elszorodtak és egyenként megkérdezték: „Talán én?” Ő azt felelte: „Egy a tizenkettő közül, aki velem együtt nyúl a tálba. Az Emberfia ugyan elmegy, amint megírták róla, de jaj annak az embernek, aki elárulja az Emberfiát. Jobb lett volna neki, ha meg sem születik.”

Vacsora közben kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte, és ezekkel a szavakkal adta nekik: „Vegyétek, ez az én testem.” Majd fogta a kelyhet, hálát adott, odanyújtotta nekik, és mindnyájan ittak belőle. Ő pedig így szólt: „Ez az én vérem, a szövetségé, amely sokakért kiontatik. Bizony mondom nektek: nem iszom többé a szőlő terméséből addig a napig, amíg az újat nem iszom az Isten országában.”

Ezután zoltárt énekelve kimentek az Olajfák hegyére. Ott Jézus így szólt: „Mindnyájan megbotránkoztok bennem, mert írva van: Megverem a pásztort és szétszélednek a juhok. De feltámadásom után majd előttetek megyek Galileába.” Péter kijelentette: „Ha mindnyájan megbotránkoznak is benned, én bizony nem!” Jézus azt felelte: „Bizony, mondom neked, hogy még ma, ezen az éjszakán, mielőtt a kakas másodszor szólna, háromszor is megtagadsz engem.” Erre még jobban fogadkozott: „Ha veled együtt meg is kell halnom, én nem tagadlak meg.” Ugyanígy fogadkoztak a többiek is.

Közben odaértek a Getszemáni nevű kertbe. Itt (Jézus) így szólt tanítványaihoz: „Üljete le, amíg imádkozom.” Pétert, Jakabot és Jánost magával vitte. Remegni és gyötrődni kezdett, majd így szólt hozzájuk: „Halálosan szomorú a lelkem. Maradjatok itt és virrasszatok!” Valamivel előbbre ment, leborult a földre és imádkozott, hogy ha lehetséges, múljék el tőle ez az óra. Ezt mondta: „Abba, Atyám! Neked minden lehetséges. Vedd el tőlem ezt a kelyhet! De ne az én

akaratom legyen meg, hanem a tiéd.” Aztán visszament hozzájuk, de alva találta őket. Megszólította Pétert: „Simon, alszol? Egy órát sem tudtál virrasztani velem? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek. A lélek ugyan kész, de a test erőtlenségre.” Majd ismét elment, és ugyanazon szavakkal imádkozott. Amikor visszatért, újra alva találta őket, mert szemük igen elnehezedett. Nem is tudták, mit feleljenek neki. Harmadszor is visszament hozzájuk, és azt mondta nekik: „Aludjatok csak, és nyugodjatok! – Elég volt! Itt az óra, az Emberfiát a bűnösök kezére adják. Keljetek fel, menjünk! Íme, ott jön az áruló!”

Még beszélt, amikor megérkezett Júdás, egy a tizenkettő közül, s vele egy kardokkal és botokkal felszerelt csapat, amelyet a főpapok, írástudók és vének küldtek. Az áruló ebben a jelben egyezett meg velük: „Akit megcsókolok, ő az. Fogjátok el, és vigyétek szigorú őrizet alatt!” Amikor odaért, mindjárt odalépett Jézushoz, és így szólt: „Mester!” – és megcsókolta. Erre rátették kezüket és elfogták. Azok közül, akik ott álltak, valaki kirántotta a kardját, a főpap szolgájára sújtott vele, és levágta a fülét. Jézus így szólt hozzájuk: „Kardokkal és dorongokkal jöttetek elfogni, mint egy rablót. Naponta veletek voltam a templomban és tanítottam, de nem fogtatok el. Az Írásoknak azonban be kell teljesedniük.” Erre valamennyien elhagyták őt és elfutottak. Egy ifjú mégis követte. Meztelen testét csak egy gyolcslepel fedte. Amikor meg akarták fogni, otthagya a gyolcsleplet, és meztelenül elfutott.

Jézust a főpaphoz vezették. Itt gyűltek össze a főpapok, a vének és az írástudók. Péter messziről követte, egészen a főpap udvarába. Ott leült a szolgálkával együtt, és melegedett a tűznél. A főpapok és az egész főtanács bizonyítékot kerestek Jézus ellen, hogy halálra ítélhessék, de nem találtak. Sokan tanúskodtak ugyan hamisan ellene, de vallomásuk nem egyezett. Ekkor néhányan felálltak, és ezt a hamis vallomást tették ellene: „Hallottuk, amikor ez azt mondta: Lebontom ezt a kézzel épített templomot, és három nap alatt másikat építek, amelyet nem emberi kéz alkotott.” De vallomásuk így sem volt megegyező. Ekkor a főpap közepre állt, és megkérdezte Jézustól: „Semmit sem válaszolsz arra, amit ezek felhoznak ellened?” De ő hallgatott, és nem felelt semmit. A főpap újra megkérdezte: „Te vagy a Messiás, az Áldott (Isten) Fia?” Jézus így válaszolt: „Én vagyok. Látni fogjátok, hogy az Emberfia ott ül a Mindenható fölségének jobbján, és eljön az ég felhőin.” A főpap erre megszagatta ruháját, és felkiáltott: „Mi szükségünk van még tanúkra? Hallottátok a káromlást. Mit gondoltok?” Azok mindnyájan méltónak ítélték őt a halálra. Ekkor némelyek leköpdösték, azután arcát letakarva ököllel verték, és közben ezt mondták neki: „Rajta, most prófétáld!” Még a szolgálkák is arcul verték őt.

Péter kint ült az udvaron. Közben kiment a főpap egyik szolgálója. Meglátta Pétert, amint melegedett, és megszólította: „Te is a názáreti Jézussal voltál!” De ő tagadta: „Nem ismerem, nem is értem, mit beszélsz.” Ezzel kiment az előcsarnokba; s akkor megszólalt a kakas. De a szolgáló figyelte őt, és megint mondta az ott állóknak, hogy ez is közülük való. Ő újra letagadta. Nem sokkal ezután ismét megszólalt az ott állók: „Biztosan közéjük tartozol, hiszen te is galileai vagy.” Erre Péter átkozódni és esküdözni kezdett: „Nem ismerem azt az embert, akiről beszéltek.” Ekkor mindjárt megszólalt a kakas másodszor is. Péternek eszébe jutottak Jézus szavai: „Mielőtt a kakas másodszor megszólal, háromszor is megtagadsz engem.” És sírásra fakadt.

A főpapok korán reggel tanácsot tartottak a vénekkel, az írástudókkal és az egész főtanáccsal, majd Jézust megkötözve elvezették, és átadták Pilátusnak. Pilátus megkérdezte őt: „Te vagy a zsidók királya?” Jézus ezt válaszolta: „Te mondod.” – A főpapok sok vádat hoztak fel ellene. Pilátus újra megkérdezte: „Nem felelsz semmit sem? Nézd, mi mindennel vádolnak téged!” De Jézus nem válaszolt többé semmit, és Pilátus csodálkozott ezen. Az ünnep alkalmával Pilátus mindig elbocsátott nekik egyet a rabok közül, akit kértek. Volt a börtönben egy Barabás nevű rab. A lázadókkal együtt tartóztatták le, akik egy zendüléskor gyilkosságot követtek el. A tömeg felvonult tehát, és kérte Pilátustól azt, amit mindig megtett nekik. Pilátus megkérdezte: „Akarjátok-e, hogy a zsidók királyát engedjem szabadon nektek?” Tudta ugyanis, hogy a főpapok csak irigységből adták őt a kezére. Ám a főpapok felbujtották a tömeget, hogy inkább Barabás szabadon bocsátását kérjék. Pilátus ismét megkérdezte: „És mit tegyek azzal az emberrel, akit ti a zsidók királyának neveztek?” Azok ezt kiáltották: „Feszítsd őt keresztre!” Pilátus folytatta: „De hát mi rosszat tett?” Erre azok még hangosabban kiáltották: „Feszítsd őt keresztre!” Ekkor Pilátus, aki eleget akart tenni a tömeg kérésének, szabadon bocsátotta Barabást, Jézust pedig megostoroztatta, azután átadta nekik, hogy keresztre feszítsék.

A katonák bevezették őt a helytartóság udvarába, és összehívták az egész csapatot. Bíborruhába öltöztették, tövisből font koszorút tettek a fejére, és így köszöntötték: „Üdvöz légy, zsidók királya!” A fejét nádszállal verték, leköpdösték, és térdet hajtva hódoltak előtte. Miután így gúnyt űztek belőle, levették róla a bíborruhát, és ráadták saját ruháját. Ezután kivették, hogy keresztre feszítsék.

Egy arra járó embert, cirenei Simont, Alexander és Rúfusz apját, aki éppen a mezőről jött, kényszerítették, hogy vigye a kereszjét. Így vezették ki arra a helyre, amelynek Golgota, vagyis Koponyahely a neve.

Mirhával kevert bort adtak inni neki, de ő nem fogadta el. Felfeszítették a keresztre, azután megosztották a ruháin, sorsot vetve, hogy kinek mi jusson. Három óra volt, amikor keresztre feszítették. Felirat is volt a kereszten, amelyre elítélésének okát írták: A zsidók királya. Vele együtt két rablót is fölfeszítettek, az egyiket jobb felől, a másikat balról. Így beteljesedett az Írás: A gonoszok közé sorolták.

Akik arra jártak, káromolták, a fejüket csóválták, és mondogatták: „Te, aki lerontod a templomot, és három nap alatt felépíted, szabadítsd meg magadat, szállj le a keresztről!” Hasonlóképpen gúnyolták őt a főpapok is az írástudókkal együtt: „Másokat megmentett, de önmagát nem tudja megmenteni? A Messiás, Izrael királya szálljon most le a keresztről, hogy lássuk és higgyünk!” Azok is gyalázták őt, akiket vele együtt fölfeszítettek.

Amikor hat óra lett, nagy sötétség borult az egész földre, egészen a kilencedik óráig. Kilenc órakor Jézus hangosan felkiáltott: „Élőí, Élőí, lámámá szabaktáni?” Ez azt jelenti: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Amikor néhányan az ott állók közül meghallották ezt, így szóltak: „Íme, Illést hívja.” Valaki odafutott, ecetbe mártott egy szivacsot, nádszállra tűzte, inni adott neki, és ezt mondta: „Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy levegye őt?!” Jézus pedig hangosan felkiáltott és kilehelte lelkét. (Most térdre borulunk, és egy keveset csendben időzünk.) Ekkor a templom függőnye kettéhasadt, fölülről egészen az aljáig. A százados, aki ott állt Jézus előtt, és látta, hogyan lehelte ki a lelkét, így szólt: „Ez az ember valóban az Isten Fia volt.” Asszonyok is álltak ott: távolról figyelték, hogy mi történik. Köztük volt Mária Magdolna, Mária, az ifjabb Jakab és József anyja, és Szalóme. Rajtuk kívül voltak ott még többen is, akik vele együtt jöttek fel Jeruzsálembe.

A készüllet napja volt, azaz a szombat előtti nap. Amikor beesteledett, jött egy előkelő tanácsos, az Arimateából való József, aki maga is várta Isten országát. Bátran bement Pilátushoz, és elkérte Jézus holttestét. Pilátus elcsodálkozott, hogy már meghalt. Magához rendelte a századost, és megkérdezte, hogy valóban meghalt-e. Amikor a századostól megtudta ezt, Józsefnek adta a holttestet. Az pedig gyolcsot vásárolt, azután levette Jézust a keresztről, begöngyölte a gyolcsba, és egy sziklába vajt sírboltba temette. A sír bejárata elé követ hengerített. Mária Magdolna és Mária, József anyja pedig megfigyelték, hogy hova temette.

Ezek az evangélium igéi.

Mk 14,1-15,47

EGYETEMES KÖNYÖRGÉSEK

Pap: Imádkozzunk, testvéreim, hogy Megváltó királyunkhoz mindenkor hűségesek maradjunk!

Lektor:

1. Urunk, ismerje fel minden ember, hogy önfeláldozó szenvedésed árán váltottál meg bennünket!

Hívek: Kérünk téged, hallgass meg minket!

2. Tedd készséggé Egyházad tagjait a kereszt hordozására és a kegyelem közvetítésére!

Hívek: Kérünk téged . . .

3. Keresztedből fakadjon béke és egyetértés minden nép számára!

Hívek: Kérünk téged . . .

4. Egyesítsd szenvedéseinket megváltó szenvedéseddel, hogy egyek lehessünk veled a mennyei boldogságban is!

Hívek: Kérünk téged . . .

5. Megváltó kereszthalálod által adj örök életet az elhunyt híveknek!

Hívek: Kérünk téged . . .

Pap: Urunk Jézus, te vonakodás nélkül vállaltad a kereszthalál gyötrelmét néped üdvösségéért. Taníts meg minket az áldozatos szeretetre, hogy részünk legyen az örök dicsőségben! Aki él és uralkodik mindörökkön-örökké.

Hívek: Ámen.

Felajánló könyörgés:

Urunk, Istenünk, egyszülött Fiad szenvedése engeszteljen ki téged irántunk, és amit cselekedeteinkkel nem tudunk kiérdemelni, ennek a végtelen értékű áldozatnak érdeméből adja meg nekünk a te irgalmad. Krisztus, a mi Urunk által.

Prefáció:

Az Úr legyen veletek.

H.: És a te lelkeddel.

Emeljük föl szívünket.

H.: Fölemeltük az Úrhoz.

Adjunk hálát Urunknak, Istenünknek.

H.: Méltó és igazságos.

(Mert) Valóban méltó és igazságos, illő és üdvös, hogy mindig és mindenütt hálát adjunk néked, mi Urunk, szentséges Atyánk, mindenható örök Isten: Krisztus, a mi Urunk által.

Bár ő maga semmit sem vétett, az ítélet ártatlanul érte, – a bűnösökért MÉGis szenvedést vállalt. Az ő halála bűneinket elvette, feltámadása megigazulást adott nekünk.

Az ő dicsőségét vallja ég és föld, vallják az angyalok és főangyalok, – hangos szóval HIRdetik, és vég nélkül mondják: (zengik:)

Áldozási ének:

Atyám, ha nem kerülhet el ez a kehely anélkül, hogy ki ne igyam, legyen akaratod szerint. (Mt 26,42)

Áldozás utáni könyörgés:

Mennyei eledellel tápláltál minket, Istenünk. Könyörögve kérünk, hogy akik szent Fiad halálából már biztosan remélhetjük azt, amiben hiszünk, feltámadásának erejéből eljuthassunk oda, ahová törekszünk. Krisztus, a mi Urunk által.
